

Jenny Han

Tuturor băieților pe care i-am iubit

Traducere din engleză și note de Teodora Constantinescu

*Pentru sora mea Susan,
„fetele Han“ pe vecie*

Îmi place să salvez de la pieire tot felul de lucruri. Nu lucruri importante, balenele sau oamenii sau mediul. Lucruri prostești. Clopoței din porțelan, genul pe care îl găsești la magazinele de suvenir. Forme de fursecuri pe care nu o să le folosești niciodată, pentru că cine are nevoie de un fursec în formă de picior? Panglici de păr. Scrisori de dragoste. Dintre toate lucrurile pe care le salvez, cred că se poate spune că scrisorile de dragoste sunt proprietatea mea cea mai de preț.

Îmi păstrez scrisorile într-o cutie de pălării turcoaz, cumpărată de mama dintr-un magazin vintage din centrul orașului. Nu sunt scrisori de dragoste scrise de altcineva pentru mine; nu am niciuna de genul ăsta. Sunt scrisori scrise de mine. Câte una pentru fiecare băiat pe care l-am iubit vreodată — cinci în total.

Când scriu una, nu îmi reprim nimic. Scriu ca și cum el nu o va citi niciodată. Pentru că nu o va face.

Fiecare gând ascuns, fiecare remarcă atentă, tot ce am ținut înăuntrul meu, pun totul în scrisoare. Când termin, o sigilez, îi scriu destinatarul, iar apoi o bag în cutia mea turcoaz de pălării.

Nu sunt scrisori de dragoste în toată puterea cuvântului. Scrisorile mele sunt pentru momentul în care nu vreau să mai fiu îndrăgostită. Sunt de rămas-bun. Pentru că, după ce îmi termin scrisoarea, nu mai sunt consumată de propria dragoste, care devorează totul. Pot să-mi mănânc cerealele fără să mă întreb dacă și lui îi plac bananele peste Cheerios; pot să fredonez cântece de dragoste fără să i le cânt lui. Dacă dragostea e ca o posesie, poate că scrisorile mele sunt propriile exorcizări. Scrisorile mă eliberează. Sau cel puțin ar trebui.

Josh este iubitul lui Margot, dar cred că se poate spune că toată familia mea este puțin îndrăgostită de el. E greu de spus cine-l iubește cel mai tare. Înainte să fi fost iubitul lui Margot, era pur și simplu Josh. A fost mereu acolo. Spun mereu, dar nu este chiar adevărat. S-a mutat în casa de alături în urmă cu cinci ani, dar pare că e aici dintotdeauna.

Tatăl meu îl iubește pe Josh pentru că este băiat, iar tata e mereu înconjurat de fete. Serios, de dimineața până seara e înconjurat numai de femei. Este medic obstetrician-ginecolog, dar se întâmplă să fie și tatăl a trei fiice, deci sunt fete, fete, fete peste tot. Îi place de Josh și pentru că citește benzi desenate și merge la pescuit cu el. Tata a încercat să ne ia la pescuit odată, iar eu am plâns când mi-am murdărit pantofii de noroi, Margot a plâns când i s-a udat cartea, iar Kitty a plâns pentru că, practic, Kitty era încă un bebeluș.

Kitty îl iubește pe Josh pentru că poate să joace cărți cu el fără să-l plictisească. Sau cel puțin fără ca el să pară plictisit. Se înțeleg între ei — dacă eu câștig mâna următoare, trebuie să-mi faci un sendviș cu pâine prăjită și

unt crocant de arahide, fără cruste. Asta e Kitty. În mod inevitabil, nu va fi unt crocant de arahide, iar Josh va spune păcat, alege altceva. Apoi Kitty îl va face să cedeze, iar el va fugi să cumpere ce i-a cerut, pentru că așa e Josh.

Dacă ar trebui să spun de ce îl iubește Margot, cred că aș spune că e din cauză că toți facem asta.

Suntem în sufragerie, Kitty lipește poze cu câini pe o bucată uriașă de carton. În jurul ei sunt numai resturi de hârtie. Zice, murmurând de una singură:

— Când o să mă întrebe tati ce vreau de Crăciun, o să spun pur și simplu: „Alege oricare din rasele astea și o să fie bine“.

Margot și Josh stau pe canapea; eu sunt întinsă pe podea, uitându-mă la televizor. Josh a scos un bol mare de floricele, iar eu muncesc la el din greu, luând câte un pumn plin de fiecare dată.

Începe reclama pentru un parfum: o fată alergând pe străzile Parisului, într-o rochie de culoarea orhideei, prinsă după gât și subțire ca o hârtie de mătase. Ce n-aș da să fiu eu fata aceea în rochia ca foița de mătase, fugind primăvara prin Paris! Mă ridic atât de brusc, încât mă înec cu o boabă din bolul de floricele. Spun, printre accesele de tuse:

— Margot, hai să ne întâlnim în vacanța de primăvară la Paris!

Deja mă văd învârtindu-mă cu un *macaron* cu fistic într-o mână și unul cu zmeură în cealaltă.

Lui Margot i se luminează ochii.

— Crezi că tati o să te lase?

— Normal, e vorba de cultură. Trebuie să mă lase.

Este adevărat însă că, până acum, nu am mai zburat niciodată singură. Și nici nu am mai plecat vreodată din

țară. Oare Margot m-ar aștepta la aeroport sau ar trebui să găsesc singură drumul spre hostel?

Josh mai mult ca sigur îmi vede brusca îngrijorare de pe față, pentru că intervine:

— Nu-ți face griji. Tatăl tău te va lăsa sigur dacă merg eu cu tine.

Mă luminez toată la față.

— Da! Putem să stăm pe la hosteluri și să mâncăm doar croasanți și brânză cu mușcăi la toate mesele.

— Putem să mergem la mormântul lui Jim Morrison! adaugă Josh.

— Putem să mergem la o *parfumerie* unde să ni se facă pe loc un parfum numai pentru noi! zic eu, chicotind, iar Josh pufnește:

— Pfff, sunt destul de sigur că un parfum din asta „numai pentru noi“ ar costa cât o săptămână de cazare la hostel.

Apoi o înghiontește pe Margot:

— Sora ta e înnebunită după chestiile cool.

— Ea e cea mai în pas cu moda dintre noi trei, aprobă Margot.

— Păi și eu? scâncește Kitty.

— Tu? o ironizez eu. Tu ești *cea mai puțin* aranjată fată din familia Song. În fiecare seară trebuie să te implor să faci un duș sau măcar să te speli pe picioare.

Kitty se înroșește la față ca și cum ar fi ciupit-o cineva.

— Nu despre asta vorbeam, coțofano. *Vorbeam* despre Paris.

Nepăsătoare, am expediat-o cu o fluturare de mână:

— Ești prea mică să stai la un hostel.

Ea se târăște înspre Margot și i se cațără în poală, chiar dacă are nouă ani și asta deja e o vârstă prea înaintată ca să stai în poala cuiva.

— Margot, tu o să mă lași să merg, nu-i așa?

— Ar putea să fie o vacanță de familie, spune Margot pupând-o pe obraz. Tu, Lara Jean și tati ați putea să veniți împreună.

Mă încrunt. Nu este deloc excursia la Paris pe care mi-o imaginam. Josh îmi face un semn peste capul lui Kitty că vom vorbi mai încolo, iar eu îl aprob discret.

Seara e pe terminate; Josh a plecat de mult. Kitty și tata au adormit. Noi suntem în bucătărie. Margot e așezată la computer; eu stau lângă ea, modelând aluatul de prăjituri în biluțe și tăvălind biluțele prin scorțișoară și zahăr. Prăjiturele cu zahăr, pentru a reintra în grațiile lui Kitty. Mai devreme, când m-am dus să-i spun noapte bună, Kitty s-a întors pe partea cealaltă și nu mi-a răspuns pentru că încă e convinsă că voi încerca s-o exclud din planurile pentru excursia la Paris. Ideea mea este să pun prăjiturelele pe o farfurie chiar lângă perna ei, ca să se trezească de dimineață cu mirosul de dulciuri proaspăt scoase din cuptor.

Margot este foarte tăcută de ceva timp, dar brusc își ridică ochii din computer și se întoarce spre mine.

— M-am despărțit de Josh în seara asta. Chiar după cină.

Aluatul din mâinile mele cade în bolul cu zahăr.

— Oricum, era timpul, îmi spune. Ochii ei nu sunt înroșiți. Nu a plâns. Cel puțin nu cred. Vocea ei e calmă și egală. Oricine s-ar uita la ea ar spune că nu a pățit nimic. Margot pare mereu OK, chiar și când nu e.

— Nu înțeleg de ce v-ați despărțit, spun eu. Doar pentru că te duci la facultate nu înseamnă că trebuie să vă despărțiți.

— Lara Jean, mă duc în Scoția, nu la Universitatea din Virginia. Saint Andrews e cam la șase mii de kilometri depărtare.

Își aranjează ochelarii pe nas.

— Ce rost ar avea?

Nu pot să cred că poate să spună asta.

— „Rostul“ e Josh. Josh care te iubește mai mult decât orice băiat care a iubit vreodată o fată!

Margot și-a dat ochii peste cap, când m-a auzit. Crede că sunt dramatică, dar tot ce fac este să spun adevărul — iată cât de mult o iubește Josh pe Margot. Nici nu s-ar uita la altă fată.

— Știi ce mi-a spus mama odată? mă întreabă ea brusc.

— Ce? îi răspund, uitând cu totul de Josh pentru o clipă. Fiindcă, indiferent ce aș face în acel moment al vieții mele, indiferent că sunt în mijlocul unui conflict cu Margot sau pe punctul de a fi călcată de o mașină, mereu mă voi opri să ascult o poveste despre mama. Orice amintiri, orice detalii pe care le are Margot vreau să le am și eu. Totuși, sunt mai avansată la capitolul acesta decât Kitty. Kitty nu are nicio amintire cu mama pe care să nu i-o fi oferit noi. I-am spus atâtea povești, de atâtea ori, încât au devenit ale ei. „Mai țineți minte ziua când...“, ne spune mereu. Apoi povestește întâmplarea ca și cum s-ar fi aflat la fața locului și nu ar fi fost doar un bebeluș.

— Mi-a spus să încerc să nu am un iubit când intru la facultate. Mi-a spus că nu vrea să fiu genul ăla de fată care plânge când vorbește cu prietenul ei la telefon și care spune *nu* lucrurilor bune, în loc de *da*.

Scoția este *da*-ul lui Margot, bănuiesc. Dusă pe gânduri, adun o grămăjoară de aluat de prăjituri și o îndes în gură.

— N-ar trebui să mănânci aluat crud, nici chiar din cel pentru prăjituri, spune Margot.

O ignor.

— Josh nu te-ar face să dai înapoi de la ceva pentru nimic în lume. El e altfel. Ții minte când voiai să candidezi pentru postul de președintă a elevilor și el a fost managerul campaniei tale? E cel mai mare admirator al tău!

Ca răspuns, o grimasă de nefericire apare pe fața lui Margot, iar eu mă ridic și îmi arunc brațele pe după gâtul ei. Își lasă capul pe spate și îmi zâmbește.

— Sunt bine, îmi spune ea, dar nu e, știu că nu este.

— Încă nu e prea târziu, să știi. Poți să te duci la el chiar acum și să-i spui că te-ai răzgândit.

Margot clatină din cap.

— S-a terminat, Lara Jean.

Îi dau drumul, iar ea își închide laptopul.

— Când o să fie gata primul rând de prăjituri? Mi-e foame.

Mă uit spre temporizatorul cu magnet de pe frigider.

— Mai durează patru minute, îi zic eu în timp ce mă așez la loc pe scaun. Nu-mi pasă ce spui acum, Margot. Nu s-a terminat între voi. Îl iubești prea mult.

Clatină iar din cap.

— Lara Jean, începe Margot pe un ton calm, tipic pentru ea, de parcă aș fi un copil, iar ea o femeie de patruzeci și doi de ani, trecută prin toate.

Plimb o lingură plină cu aluat de prăjituri pe sub nasul lui Margot, iar după o ezitare, își deschide gura. Îi dau de mâncare ca unui copil mic.

— Așteaptă și vei vedea, tu și Josh o să vă împăcați într-o zi sau două.

Dar chiar și spunându-i asta, îmi dau seama că nu este adevărat. Margot nu e genul de fată care să se despartă de cineva și să se împace dintr-un capriciu; odată ce a decis ceva, așa rămâne. Fără ezitări, fără regrete. Este exact cum a spus: când se termină, chiar se termină.

Mi-aș dori (iar acesta este un gând pe care l-am avut de multe, de prea multe ori ca să mai țin socoteala) să fi semănat mai mult cu Margot. Pentru că, uneori, am impresia că eu nu voi termina niciodată nimic.

Mai târziu, după ce spăl vasele și pun farfuria cu prăjituri lângă perna lui Kitty, mă duc în camera mea. Nu aprind lumina. Merg țintă la fereastră. Lumina de la Josh e încă aprinsă.

A doua zi dimineața, Margot face cafea, iar eu pun cerealele în boluri și spun lucrul la care m-am tot gândit de când m-am trezit.

— Doar ca să știi, tati și Kitty o să fie foarte supărați.

Mai devreme, când eu și Kitty ne spălam pe dinți, m-a tentat să-i spun despre toată tărașenia, dar lui Kitty nu-i trecuse supărarea de ziua trecută, așa că am tăcut. Nici nu mi-a acceptat prăjiturile ca scuză, deși știu că le-a mâncat, pentru că pe farfurie au rămas doar firimiturile.

Margot lasă să-i scape un oftat zgomotos.

— Deci se presupune că trebuie să stau cu Josh din cauza ta, a lui tati și a lui Kitty?

— Nu, doar ziceam și eu.

— Oricum, n-o să mai vină atât de des pe aici după ce eu o să plec.

Mă încrunt. Asta nu mi-a trecut prin minte, că Josh s-ar putea să nu mai vină pe aici pentru că Margot avea să plece. Venea pe la noi cu mult înainte ca ei să fi fost un cuplu, deci nu înțeleg de ce ar trebui să se oprească.

— Poate c-o să vină, spun. Ține destul de mult la Kitty.

Ea apasă pe butonul de pornire a espressorului. O privesc foarte atent pentru că Margot a fost mereu cea

care face cafeaua, eu niciodată, iar acum că pleacă (în doar șase zile), ar fi bine să știu cum.

Cu spatele la mine, îmi spune:

— Poate că nici n-o să le menționez asta.

— Îmm, cred că își vor da seama când el nu va fi la aeroport, Gogo. Gogo e porecla mea pentru Margot. Ca la cizmele go-go¹.

— Câte căni cu apă ai pus acolo? Și câte linguri de boabe de cafea?

— O să notez asta pentru tine, mă asigură Margot. În agendă.

Ținem o agendă a casei lângă frigider. Ideea lui Margot, desigur. În ea sunt scrise toate numerele importante, programul tatei și o schemă² cu părinții care o iau pe Kitty cu mașina de acasă.

— Nu uita să pui și numărul de la noua curățătorie, îi spun.

— Ți-am luat-o înainte.

Margot își feliază o banană pentru cerealele ei: fiecare felie subțire e tăiată la perfecție.

— Oricum, continuă ea, Josh nu ar trebui să vină cu noi la aeroport. Știi cât de mult îmi plac despărțirile triste. Margot face o față de „îm, emoții“.

Chiar știu.

Când Margot s-a hotărât să meargă la facultate în Scoția, am simțit-o ca pe o trădare. Chiar dacă știam că se va întâmpla, pentru că era un lucru sigur că se va duce la

¹ Model de cizme cu tocuri joase, purtate de la mijlocul anilor 1960.

² Termenul original: *carpool* — în contextul acesta, un program fixat de mai multe familii pentru transportul copiilor spre școală, într-o singură mașină a unui părinte.

facultate undeva departe. Și desigur că avea să meargă la facultate în Scoția ca să studieze antropologia, pentru că ea este Margot, fata cu hărțile, cu ghidurile de călătorie și cu planurile. Normal că ne va părăsi într-o zi.

Încă sunt un pic supărată pe ea, dar numai un pic. Doar foarte, foarte puțin. Evident că îmi dau seama că nu e vina ei. Dar ea pleacă atât de departe, și doar spusese că vom fi mereu fetele Song. Margot este prima născută, eu — cea din mijlocul șirului, iar Kitty — ultima. În certificatul de naștere o cheamă Katherine; pentru noi este Kitty. Uneori o strigăm PISOIAȘ, pentru că așa i-am spus când s-a născut: arăta ca un pisoiaș sfrijit și fără păr.

Suntem cele trei fete Song. Mai demult eram patru. Împreună cu mama, Eve Song. Evie pentru tata, mami pentru noi, Eve pentru restul lumii. Song este, a fost numele de familie al mamei. Numele nostru de familie este Covey, e mai aproape de Lovey decât de Cove.³ Dar motivul pentru care suntem fetele Song pentru totdeauna, și nu fetele Covey, este că mama obișnuia să spună că va fi o fată Song pentru toată viața, iar Margot a spus că și noi ar trebui să facem la fel. Toate avem Song ca al doilea prenume și, oricum, arătăm mai mult a Song decât a Covey, părem mai coreene decât fetele albe. Cel puțin eu și Margot; Kitty seamănă mai mult cu tata: are părul șaten-deschis, ca al lui. Lumea spune că eu semăn cel mai mult cu mami, dar cred că mai degrabă Margot seamănă, cu pomeții ei proeminenți și ochii ei întunecați. Au trecut aproape șase ani, iar uneori pare că ieri era aici, alteori parcă nu a fost aici niciodată, poate doar în visele mele.

³ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe opoziția dintre *lovey* („dragă”, „scumpete”) și *cove* („mincinos”, „hoțoman”).

Spălase podelele în dimineața aceea: erau lucioase și totul mirosea a lămâi și curățenie. Telefonul începuse să sune în bucătărie, ea a dat fuga să răspundă și a alunecat. S-a lovit cu capul de podea și și-a pierdut cunoștința, dar apoi s-a trezit și era bine. Acelea au fost clipele ei de luciditate. Așa au fost ele numite. Puțin mai târziu a spus că o doare capul, s-a dus să se întindă pe canapea, iar după aceea nu s-a mai trezit.

Margot a fost cea care a găsit-o. Avea doisprezece ani. A avut grijă de toate: a sunat la 911; l-a sunat pe tati; mi-a spus să o supraveghez pe Kitty, care avea doar trei ani. Am pornit televizorul din camera de joacă pentru Kitty și am stat cu ea. Asta e tot ce am făcut. Nu știu cum m-aș fi descurcat dacă n-ar fi fost Margot acolo. Chiar dacă Margot e doar cu doi ani mai mare ca mine, o admir mai mult decât pe oricine.

Când alți adulți află că tata este un părinte singur, cu trei fiice, dau din cap cu admirație, ca un fel de „Cum face asta? Cum se descurcă să facă asta de unul singur?” Răspunsul este Margot. Ea a fost o organizatoare de la început, totul a fost etichetat și programat, aranjat în șiruri egale și îngrijite.

Margot e o fată bună și bănuiesc că eu și Kitty i-am călcat pe urme. Nu am înșelat, nu m-am îmbătat, nu am fumat o țigară niciodată, nici măcar nu am avut prieten. Îl tachinăm pe tata și-i spunem cât este de norocos că suntem toate așa cuminți, dar adevărul e că noi suntem cele norocoase. Este un tată foarte bun. Și își dă toată silința. Nu ne înțelege mereu, dar încearcă, asta contează. Noi, cele trei fete Song, avem un pact nerostit: să îi facem lui tati viața cât mai ușoară. Totuși, poate nu este chiar nerostit, pentru că de câte ori nu am auzit-o pe Margot

spunând: „Ssst, liniște, tati trage un pui de somn înainte să se întoarcă la spital“, sau: „Nu îl deranja pe tati cu asta, descurcă-te singură“?

Am întrebat-o pe Margot cum crede că ar fi fost dacă mami nu ar fi murit. Adică am fi petrecut mai mult timp cu partea coreeană a familiei, și nu doar Ziua Recunoștinței și Revelionul? Sau...

Margot nu vede ce rost are să se gândească la așa ceva. Asta este viața noastră; nu are niciun sens să ne întrebăm „cum ar fi fost dacă...“. Nimeni nu ar putea vreodată să îți răspundă. Încerc, chiar încerc, dar îmi e greu să accept modul acesta de a gândi. Mereu mă gândesc la „dar dacă...“, la drumul pe care nu l-am ales.

Tati și Kitty coboară de la etaj în același timp. Margot îi toarnă lui tati o ceașcă de cafea, neagră, iar eu torn lapte în bolul de cereale al lui Kitty. Îl împing în fața ei, dar ea se întoarce cu spatele și scoate un iaurt din frigider. Îl ia în sufragerie ca să mănânce în fața televizorului. Deci încă este supărată.

— O să mă duc la Costco mai târziu, așa că voi, fetelor, faceți o listă cu tot ce vă trebuie, ne roagă tati, luând o sorbitură mare din cafea. Cred că o să iau niște cotlete pentru cină. Putem să le facem afară pe grătar. Să iau una și pentru Josh?

Îmi întorc imediat capul în direcția lui Margot. Ea își deschide gura și o închide la loc. Apoi spune:

— Nu, ia numai câte trebuie pentru noi patru, tati.

Îi arunc o privire muștrătoare și mă ignoră. Niciodată până acum nu am văzut-o pe Margot panicându-se, dar presupun că, atunci când vine vorba de probleme în dragoste, nu se poate prezice cum anume se va purta o persoană.

Suntem, așadar, în ultimele zile de vară și în ultimele noastre zile cu Margot. Poate nu este un lucru chiar atât de rău că s-a despărțit de Josh; în felul acesta avem mai mult timp doar pentru noi, surorile. Sunt sigură că trebuie să se fi gândit la asta. Sunt sigură că a făcut parte din plan.

Ieșim cu mașina din cartier, când îl vedem pe Josh alergând pe lângă noi. S-a înscris anul trecut la atletism, așa că acum aleargă tot timpul. Kitty îi strigă numele, dar ferestrele sunt ridicate și nu are niciun rost, oricum — se prefacă că nu aude.

— Întoarce mașina, o îndeamnă Kitty pe Margot. Poate că vrea să vină cu noi.

— Este o zi doar între fetele Song, îi spun.

Petrecem restul dimineții la Target, luând lucruri de ultim moment, cum ar fi crănțanele Chex cu miere și nuci, pentru zbor, deodorant și elastice de păr. O lăsăm pe Kitty să împingă căruciorul ca să poată face chestia aia când își alege un punct de start, iar apoi se sprijină pe cărucior și îl conduce ca și cum ar împinge un car de luptă. Totuși, Margot o lasă să facă asta doar de câteva ori, apoi o oprește, pentru a nu deranja restul clienților.